K Politika a ekonomika

Popis eichlerského státního a hospodářského zřízení, významných politických stran a hnutí a vybraných politických témat. (Doktrína dopravní demokracie je ovšem vyložena v dodatku D.)

Při sestavování tohoto dodatku jsem čelil/a špatné dostupnosti kvalitních informací, proto se mi nepodařilo dosáhnout dostatečné přesnosti a úplnosti.

K.1 Státní zřízení

Eichlerská dopravně demokratická republika, oficiálním krátkým názvem „Eichlerská republika“, ale častěji nazývaná akronymem EDDR, je demokratická parlamentní republika s rysy konstituční monarchie. Legitimita státní moci zde vyplývá z cestujícího lidu (viz J.1), tzn. ne z necestujících, ty stojí naopak proti státní moci.[1]

Moc výkonnou vykonávají nezávisle na sobě prezident a vláda; moc zákonodárnou parlament a výjimečně přímo cestující lid a moc soudní přísluší síti obvodních soudů městských částí a Ústavnímu soudu EDDR.

K.2 Státní symboly

Velký státní znak (viz str. 318) je tvořen francouzským štítem, rozčtvrceným výstražným křížem pro železniční přejezd jednokolejný. V horním poli je na bílém pozadí zlatá elipsa (kružnice v perspektivě), symbolizující kulatý stůl. Uprostřed ní se nachází písmeno E, vpravo od ní písmeno T a dále proti směru hodinových ručiček písmena F, Z, A, V, H, B a P, symbolizující nadministerstva. V levém poli je jednoduché vyobrazení domu s bílými stěnami, hnědými dveřmi, modrým oknem a červenou střechou na světle zeleném pozadí. V pravém poli je na témže zeleném pozadí vyobrazení černé parní lokomotivy jedoucí po kolejích směrem doleva. Ve spodním poli je vyobrazena voda s vlnami a nad ní smrk na bílém pozadí.

Malý státní znak je tvořen pouze vyobrazením domu z levého pole velkého státního znaku.

Vlajka má tvar obdelníka s poměrem stran 3:2 a tvoří ji čtyři horizontální barevné pruhy; odshora: žlutá, červená, zelená a černá; horní tři symbolizují návěsti na železničním semaforu, černá má symbolizovat smutek za lidi, kteří zemřeli pod koly osobních automobilů, zvlášť Bernardu Eichlerovou, tento výklad je však kontroverzní a někteří lidé dávají černý pruh na eichlerské vlajce do souvislosti s anarchistickým hnutím (které různé černé vlajky používá), zvláště s odbojem vůči některým hodnotám široce sdíleným v západní společnosti.

Státní hymnu EDDR určitě má, ale není mi známa.

K.3 Parlament a zákonodárství

Parlament EDDR se skládá z poslanecké sněmovny (dolní komory) a senátu (horní komory). Poslaneckou sněmovnu tvoří sto poslanců, starších 21 let, s délkou mandátu 4 roky. Je volena celá najednou, přičemž volby probíhají podle extrémně poměrného volebního systému s dolní hranicí 1 %, takže ve sněmovně obvykle zasednou poslanci velkého množství slabých stran, které jsou nuceny se domluvit, projevovat laskavost, hledat kompromisy a dohody a navzájem se kontrolují.

Senát je tvořen 48 senátory, staršími 40 let, s délkou mandátu 12 let. Volby do senátu probíhají od roku 2003 každé dva roky a v každých se obvykle obměňuje jen osm senátorů.

[1] Navzdory této skutečnosti mají i necestující právo volit.

Tato úprava byla zavedena až ústavní reformou platnou od roku 2002. Předtím měl senát 50 senátorů s délkou mandátu 6 let a bylo velmi obtížné ho vůbec obsadit. Protože se volil stejně jako poslanecká sněmovna, byl v podstatě jen její nepříliš užitečnou kopií. Nový senát vznikl najednou v roce 2005 ze šesti šestin s různými délkami mandátu: první (na celých 12 let) zvolili voliči ve volbách v roce 2005 (současně s volbami do poslanecké sněmovny), druhou (na 10 let) již ve volbách v roce 2003, třetí zvolili poslanci v roce 2005 před volbami, čtvrtou v roce 2005 po volbách a pátou a šestou (s mandáty na čtyři, resp. dva roky) jmenoval prezident Eichler podle svého uvážení.

Eichlerská ústava rozeznává tři druhy zákonů, které se odlišují zejména způsobem schvalování a rušení, postavením v právním řádu a právní silou: běžné zákony, ústavní zákony a vynucené zákony (prováděcí předpisy mezinárodních smluv).

Schvalování návrhu běžného zákona probíhá ve třech fázích:

1. *podání návrhu* – Nejčastěji jsou zákony navrhovány vládními úřady a úřadem pro minimalizaci legislativy, může to však učinit také prezident, skupina poslanců či senátorů. Cestující lid může podat návrh zákona peticí, kterou podepíše alespoň $5\,\%$ oprávněných voličů.

2. *schvalování návrhu* – Většinu zákonů schvaluje parlament, kde musí návrh získat buď nadpoloviční většinu hlasů v obou komorách, nebo alespoň osmdesát hlasů v poslanecké sněmovně. O návrzích podaných peticí a vlastních návrzích může prezident republiky místo toho vyhlásit referendum, pokud se netýkají voleb nebo referenda jako takového.

3. *podpis prezidenta* – Schválený zákon prezident republiky buď podepíše, nebo vyhlásí *veto*. V obou případech proces končí a rozhodnutí prezidenta je definitivní. Prezident má právo vetovat každý návrh zákona s výjimkou[2] případu, kdy návrh získal alespoň osmdesát hlasů v poslanecké sněmovně a 38 hlasů v senátu, případně pro něj hlasovalo v referendu alespoň osmdesát procent oprávněných voličů. Takový zákon však smí prezident jako znamení nesouhlasu nepodepsat a jeho podpis v takovém případě může nahradit předseda poslanecké sněmovny nebo kterýkoli poslanec. Kromě práva veta má prezident v druhé polovině každého roku (tzn. od července) také právo při podpisu odložit účinnost schváleného zákona až na začátek přespříštího roku.

Běžné zákony (obvykle označované jen „zákony“) jsou suverénní závazné právní předpisy, které upravují vnitřní uspořádání státu. Musejí být v souladu mezi sebou i s ústavními zákony, na což dohlíží Ústavní soud EDDR. Tyto zákony také zkoumá *úřad pro minimalizaci legislativy* a navrhuje jejich optimalizace, zejména zrušení zbytečných zákazů.

Ústavní zákony jsou běžným zákonům nadřazeny a upravují základní pravidla státní moci. (Stejnou právní sílu mají také mezinárodní smlouvy.) Ústavní zákon může navrhnout pouze prezident, nadministr, ministr, skupina poslanců či senátorů. K jeho schválení je nutno získat alespoň 80 hlasů v poslanecké sněmovně a 38 hlasů v senátu, což vyžaduje široký konsenzus. Prezident se k němu nevyjadřuje, schválení v referendu není možné.

Vynucenými zákony se provádějí mezinárodní smlouvy, mají právní sílu běžného zákona, ale k jejich zrušení je nutné od prováděné smlouvy řádně odstoupit a prezident jejich schválení nemůže vetovat ani odložit, pokud návrh získal v obou komorách parlamentu nadpoloviční většinu všech členů dané komory. Vynucené zákony ani jejich novely nelze navrhnout peticí ani schválit v referendu a nejsou výslovně považovány za suverénní projev vůle cestujícího lidu, což mimo jiné znamená, že jejich vynucování a dodržování je nejednotné a závisí převážně na diplomatických vztazích; většinou jsou přísně vynucovány jako běžné zákony, ale některé jsou naopak velmi otevřeně porušovány i státními institucemi, pokud je takový postup s ohledem na aktuální situaci v diplomatických stycích pro

[2] Výjimkou z výjimky je návrh zákona o státním rozpočtu, ten smí prezident vetovat vždy.

zájmy EDDR a jejího cestujícího lidu výhodnější než usilovat o „čestné“ řešení. Vynucené zákony smí být v rozporu s jinými zákony.

V *platnost* vstupují schválené zákony kdykoliv během roku, v *účinnost* ale tradičně až od 1. ledna následujícího roku, spolu s novým jízdním řádem.

K.4 Prezident Eichler a víceprezidenti

Inženýr Antonín Bernard Cyril Doprava Eichler se prezidentem republiky stal z ústavy ve věku 25 let. Zavázal se spojit s republikou svůj život[3] a jeho mandát je časové neomezený; předpokládá se, že zůstane prezidentem přes všechny změny, až do smrti. Má hlasovací právo v poslanecké sněmovně i senátu (jeho hlas má váhu tří hlasů poslanců, resp. jednoho hlasu senátora) a velmi mnoho dalších pravomocí, které mají však většinou charakter mimořádných opravných prostředků a prezident je v jejich využívání zdrženlivý, protože si uvědomuje, že za každý svůj zásah nese odpovědnost a ubírá ji těm, kdo mají danou věc standardně na starosti, což může mít nezamýšlené nežádoucí důsledky. Řada těchto pravomocí je navíc vázaná na jeho osobu a jeho nástupce je již bude postrádat.

Doprava Eichler má však větší vliv prostřednictvím názorů než pravomocí, přestože odmítá kult osobnosti a neumlčuje odpůrce či kritiky, ba je dokonce v některých oblastech omezeně podporuje. Snaží se jednat nestranně, a když jsou argumenty odpůrců pádné tak, že ho přesvědčí, neváhá se postavit ani proti svým vlastním návrhům.

Oficiálním sídlem prezidenta republiky je *dům Domů*[4], bílá vila v ocelové oboře u Centrálního náměstí.

Od roku 2002 má prezident republiky výhradní právo jmenovat a odvolávat až pět *víceprezidentů*, kteří mají představovat jeho nástupce. Víceprezidenti dobrovolně žijí s prezidentem v domě Domů ve společné domácnosti a při volbě nového prezidenta se automaticky stanou kandidáty. V roce 2011 byli víceprezidenty Sabina Horáková, Taras Lona, Silva Jahoda a Ilona Vlárská.

K.5 Vláda, státní správa a státní samospráva

Ačkoliv se o eichlerské vládě mluví jako o celku, ve skutečnosti jde spíše o osm samostatných vlád, které většinou po volbách připadnou různým politickým stranám, které jsou tak nuceny spolupracovat a hledat kompromisy, pokud chtějí dosáhnout změn. Vláda má třístupňovou hierarchickou strukturu; skládá se z osmi nadministerstev, která se dělí na početná ministerstva a ta se pak dělí na podministerstva. Jednotlivé vládní posty se nevylučují a nadministr běžně zastává také pozice až několika různých ministrů, případně jedna osoba vede několik podministerstev; není však běžné, aby jedna osoba zastávala více než jednu nadministerskou pozici.

Nadministři (de facto předsedové samostatných vlád) se scházejí s prezidentem Eichlerem u kulatého stolu v domě Domů a každý z nich pak odchází na své nadministerstvo řídit „svoji vládu“. Nadministerstva jsou zřízena ústavou, takže jejich počet a názvy jsou pevně dány. Hranice pravomocí mezi jejich rezorty byly ustaveny v roce 1993 zákonem a od té doby se příliš nemění. Ministerstva jsou zakládána nadministerstvy a ta na ně deleguji své pravomoci a následně je kontrolují. Podministerstva představují organizační jednotky ministerstev a některá se poměrně často mění, zanikají a vznikají. (Ve skutečnosti se často stává, že vznikne totéž podministerstvo, které před několika dny zaniklo, s týmiž zaměstnanci, ale již nenese zodpovědnost za to, co tito zaměstnanci před jeho zánikem udělali.) Významnou úlohou vlády je také akademická a výzkumná činnost, která částečně nahrazuje chybějící vysoké školy.

Kromě vlády tvoří státní správu i několik nezávislých úřadů, z nichž nejznámější je *úřad pro minimalizaci legislativy*, jehož úkolem je navrhovat zjednodušení zákonů a zrušení

[3] Viz A.14.
[4] Viz I.4.

nedostatečně odůvodněných či neoprávněných zákazů. Na rozdíl od mnoha dalších úřadů, tento zatím celkem efektivně funguje.

V EDDR také existuje „státní samospráva“, kterou tvoří primátor města Dům a starostové městských částí. Nenáleží jim však žádná faktická moc a slouží především jako reprezentanti a prostředníci mezi místními občany a vládou, případně prezidentem Eichlerem.

K.6 Výčet nadministerstev a ministerstev

V následujícím výčtu uvádím ministerstva eichlerské vlády k 1. lednu 2011. Slovo „ministerstvo“ zkracuji na „m.“ Ministerstva označená * spadají pod více nadministerstev současně. Obzvlášť známá či zajímavá podministerstva uvádím v poznámkách pod čarou.

nadministerstvo administrativy: m. administrativních věcí[5], m. spravedlnosti

nadministerstvo bez portfeje: m. bez portfeje

nadministerstvo financí: m. lidských zdrojů, m. majetku, m. obchodu, m. práce, m. sociálních věcí

nadministerstvo humanitních věd: m. antropologie, m. architektury a etiky, m. ekonomie, m. filozofie, m. geografie*, m. historie, m. lingvistiky, m. sociologie, m. politologie, m. psychologie, m. religionistiky a teologie

nadministerstvo přírodních věd: m. biologie, m. času[6], m. fyziky, m. geografie*, m. chemie, m. informatiky*, m. matematiky, m. medicíny

nadministerstvo techniky: m. dopravy a spojů[7], m. energetiky, m. informatiky*, m. průmyslu, m. vnitra, m. zemědělství

nadministerstvo vzdělání: m. kultury, m. školství[8]

nadministerstvo zahraničí: m. obrany, m. zahraničních věcí

K.7 Významné politické subjekty

V EDDR působily v letech 2010 a 2011 tyto významné politické strany a hnutí:

EDS (Eichlerskou dopravní stranu) založil prezident Eichler a je tvořena převážně lidmi, které dlouhodobě zná a věří jim, a jejich rodinnými příslušníky. V letech 1993 až 2001 a 2005 až 2013 byla nejsilnější politickou stranou, což většinou znamenalo zisk 20 až 30 % hlasů. Jde o stranu „levého středu“. Svůj vlastní program (obvykle spíše levicový) prosazuje pouze v některých oborech, protože prezident Eichler věří, že každá doktrína dobře funguje jen v určitých oblastech lidské činnosti, a kdyby byla necitlivě aplikována na jiné v naději, že jde o univerzální dobro, selhávala by a škodila. Proto se EDS drží svých rezortů, ve kterých je přesvědčena, že její postupy fungují, a moc a odpovědnost za ostatní po volbách přenechává stranám, kterým důvěřuje a s nimiž má dobré vztahy. Ačkoliv její vlastní program je již dávno „vyprázdněný“, velké množství voličů získává tím, že po volbách spolupracuje se slabšími stranami a pomáhá jim vylepšit a prosadit některé jejich projekty, zvlášť pokud s nimi sama souhlasí. EDS také bývá úspěšnější než jiné strany v řešení různých vnitrostranických problémů, zajímavý je např. *princip ďáblova advokáta*:

[5] Kdysi skoro rok existovalo *podministerstvo absurdity*. Jeho úkolem bylo vyhledávat absurdity v eichlerské státní správě. Podministerstvo ovšem místo toho nechalo natisknout značné množství hlavičkových papírů, které pak nevyužilo. Po necelém roce skoro bezvýsledné (pravděpodobně předstírané) činnosti prohlásilo, že je samo tím nejabsurdnějším vládním úřadem. Bylo zrušeno, jeho zaměstnanci se vrátili na ministerstvo administrativních věcí a jeho hlavičkové papíry mají dodnes mnozí státní úředníci vyvěšené doma jako trofej.

[6] Ministerstvo času se dělilo na podministerstvo minulosti, podministerstvo současnosti a podministerstvo budoucnosti. Podministerstvo minulosti spolupracuje s ministerstvem historie, ale spadají pod něj přírodní jevy (např. počasí), zatímco ministerstvo historie zaznamenává a interpretuje jevy politické a sociální.

[7] Známá jsou podministerstvo chodců, podministerstvo silniční dopravy, podministerstvo železniční dopravy a podministerstvo telekomunikací.

[8] Ministerstvo školství se dělilo na podministerstvo základního školství, podministerstvo středního školství a podministerstvo sportu. Záležitosti mateřských školek vyřizovalo obvykle ministerstvo sociálních věcí.

pokud se ve straně na nějakém názoru všichni shodnou, považuje se za potenciálně špatný a před rozhodnutím je nutno najít lidi, kteří s takovým názorem nesouhlasí, a prozkoumat jejich argumenty proti němu.

Za hlavní vlastní úspěchy EDS jsou považovány: systém veřejné dopravy, pravidla partnerství a rodičovství, vydávání zákonů a reforem pouze jednou ročně, některé jazykové reformy ministerstva lingvistiky a technická vylepšení veřejných prostranství. Za hlavní neúspěchy je považováno zaostávání ve vývoji ekonomiky a zahraniční konkurenceschopnosti, špatné politické vztahy se zahraničím vůbec a pomalé zavádění i těch moderních fenomenů, které prezident Eichler chce zavést (např. třídění odpadu či bezbariérové vstupy v soukromých institucích). Také existuje obava, že v případě prezidentovy smrti by se EDS mohla změnit v mafii, protože má podobnou strukturu, ale dosavadní vývoj tomu nenasvědčuje a v parlamentu dlouhodobě působí několik spřízněných stran a hnutí (DDS, HŽ), k nimž by v takovém případě voliči EDS přešli.

SSAO (Staromilská strana Automobilní Osady) byla druhá nejstarší eichlerská strana. Založil ji Karel Brzek a jejím hlavním politickým programem byl návrat do „starých dobrých časů“ a odmítání radikálních reforem. Za její zásluhu je považována povinná instalace bezpečnostních kamer na veřejné záchody. Také byla největším odpůrcem trojpartnerství a dosáhla zamítnutí návrhu, aby byly neplodné partnerské dvojice při adopcích preferovány před plodnými.[9] Za její selhání je považována absence jakéhokoliv tvořivého programu a odmítání pokroku. Dlouho skomírala a po odpojení Jestřabic k 1. lednu 2015 zanikla.

LDS (Liberálně demokratická strana) byla nejvýznamnější pravicová strana v EDDR. Vznikla také již v roce 1993, ale její přihláška do voleb byla zamítnuta pro formální nedostatky, takže kandidovala až v roce 1997. LDS dlouhodobě usiluje o zlepšení podnikatelského prostředí a ekonomických vztahů se zahraničím. Přestože její návrhy bývají málokdy schváleny v původní podobě a jakoukoliv privatizaci či znevýhodňování státních podniků prezident Eichler zásadně odmítá a vetuje s odkazem na to, že státní vlastnictví je podle Listiny základních práv a svobod rovnoprávné s vlastnictvím soukromým a zaslouží si stejnou ochranu a příležitosti, má LDS nezanedbatelné zásluhy na fungování eichlerské ekonomiky, životní úrovni cestujícího lidu, importu a exportu a usnadnila podnikání především drobným živnostníkům. V letech 2001 až 2005 byla nejsilnější politickou stranou a její návrh na zavedení jednotlivého jízdného pro eichlerské občany, který prosadila v poslanecké sněmovně spolu s DDS, U2000[10] a SSAO, vyvolal bouřlivé protesty a jednodenní stávku veřejné dopravy 2. května 2003; protesty nakonec vedly k tomu, že DDS návrh přestala podporovat a senát jej zamítl. Po volebním neúspěchu v roce 2005 ze strany odešlo množství významných osobností a LDS se pod vedením nového předsedy Ivana Jedovatého radikalizovala a zastává názor, že úspěšní soukromí podnikatelé jsou vedoucí silou společenského pokroku a politický i ekonomický systém by měl být bezvýhradně podřízen jejich zájmům.

SPE (strana Přátel elfů)[11] je obdobou kombinace „strany zelených“ a „okrašlovacího spolku“. Klade si za cíl zajistit, aby byl svět přirozeně krásný, klidný a přátelský, ale současně funkční a udržitelný. Založily ji v květnu 1998 partneři Silvana a Alvar Nainen, kteří předtím jako velcí obdivovatelé Silmarillionu[12], Kalevaly a Finska otevřeli tématickou restauraci v Démonicích. Část jejích zaměstnanců, která se nazývá *předvolební elfové*, nosí

[9] Členové SSAO nemohli vystát, že by to znamenalo preferenci homosexuálních dvojic (přirozeně neplodných) před heterosexuálními.

[10] „Unie 2000“, velmi málo významná strana plná kariéristů, která sice získala poměrně slušnou podporu ve volbách v roce 2001 a obsadila řadu funkcí, ale nic nepřinesla a ničemu neprospěla, takže se už znovu do sněmovny nedostala.

[11] Název strany byl inspirován „svazem Přátel Svazu sovětských socialistických republik v Československu“, který fungoval přibližně mezi První a Druhou světovou válkou. Ve srovnání s ním však vyjadřuje, že v pojetí strany Přátel elfů nemají elfové vlastní stát, ale vystupují za sebe sami; spojují je tedy pouze věčné, neměnné hodnoty, ne proměnlivá institucionální vláda. Karel Brzek na jedné schůzi senátu označil stranu Přátel elfů „strana eichlersko-elfského přátelství“, což byla narážka na „svaz Československo-sovětského přátelství“, který byl po Druhé světové válce pokračovatelem svazu Přátel SSSR v Československu.

[12] [*Silmarillion*]

dva měsíce před každými volbami kostýmy elfů nejen v pracovní době, ale také celou dobu, kdy jsou na veřejnosti. Silvana a Alvar Nainen nosí i v poslanecké sněmovně k povinné angyklos „elfí uši“ a make-up.

Volební výsledek SPE již od jejího vzniku v každých volbách rostl a od roku 2013 se SPE stala nejsilnější politickou stranou v EDDR. Za její úspěchy je považováno omezení a zdanění reklamy ve veřejném prostoru, regulace graffiti, pojmenování zastávek v Západním Městě po postavách a královstvích ze Silmarillionu[13], instalace ekologických filtrů v papírně pod Modrohradem a elektrárnách a zrušení starých obecních rozhlasů.[14] Kritizována bývá za dogmatismus, brzdění pokroku a bezohlednost k ekonomickým ukazatelům, zejména kupní síle obyvatelstva.

KS EDDR (Komunistická strana Eichlerské dopravně demokratické republiky), kterou založil Karel Rudý, má za cíl reformovat dobré socialistické myšlenky pro potřebu nové (demokratické) doby. Místo spolupráce se zahraničními komunistickými stranami se KS EDDR zaměřuje na kritickou analýzu zkušeností z dob před Sametovou revolucí, spolupráci s ostatními stranami a asertivní vyjednávání. Členové komunistické strany se nazývají „soudruzi“ a k symbolům strany patří kladivo, srp, hvězda a rudá barva. EDS s komunistickou stranou pozitivně spolupracovala již od jejího založení, tedy ještě v době, kdy KS EDDR neměla zastoupení v parlamentu. Komunistická strana od počátku upřednostňuje státní podniky před soukromými firmami, v čemž ji EDS dlouhodobě mírní. Za zásluhy KS EDDR jsou považovány především: výstavba Podolí, centralizované bezplatné zdravotnictví, pojem „cestující lid“ a rovněž výrazně ovlivnila model eichlerské ekonomiky a novodobou eichlerskou architekturu. Je jí vytýkán antropocentrismus a neúcta k soukromému vlastnictví a soukromí vůbec.

HPŽM (hnutí Za práva žen a mužů) vzniklo v roce 2001 po rozpadu Unie feministického odporu (UFO). Má zajímavou historii: UFO byla založena v roce 2000 s cílem prosazovat v EDDR radikální feministické myšlenky. Prezident Eichler k ní od začátku pociťoval odpor, protože se ve svém programu zabývala pouze heterami a ignorovala existenci dalších skupin obyvatel. Těsně před volbami v roce 2001 se pak od UFO v důsledku personálních neshod odpojily tři nové subjekty: FUJ (Feministicko-unijní jednota), která převzala původní program, ale měla jiné vedení; DEB (Depatriarchalizace elitní buržoazie), která si za cíl kladla privatizaci státního majetku do soukromého vlastnictví žen; a HPŽ (hnutí Za práva žen), které původně požadovalo pouze zlepšení ochrany žen proti fyzickým napadením, sexuálnímu obtěžování a domácímu násilí. Po volbách, v nichž uspělo pouze HPŽ, se zjistilo, že DEB bylo fingované hnutí s kandidátní listinou plnou neexistujících osob. (Bylo zahájeno vyšetřování pro podvod.) Cílem jeho propagace bylo pouze očernit FUJ a způsobit jí volební neúspěch. Předseda HPŽ Veronika Oříšková se po volbách usmířila s Dopravou Eichlerem a zavázala se, že její hnutí se nebude mstít hetercům, homosexuálům ani transsexuálům za žádné křivdy a místo snahy o zvýhodňování heter na úkol mužů a homosexuálů bude usilovat o nalezení a realizaci spravedlivějšího „bezgenderového“ uspořádání společnosti. Hnutí pak přijalo nový název *hnutí Za práva žen a mužů* (HPŽM) a s podporou EDS se mu podařilo prosadit možnost dočasně vyhostit obviněného domácního útočníka do náhradního bydlení, proškolení policistů pro ohleduplnější zacházení s oběťmi znásilnění a řadu dalších opatření. K úspěchům hnutí patří také *právo odepřít přisednutí* ve vlacích, viz D.6. HPŽM se pak v eichlerské politice vyznačovalo tím, že jeho politici ve svých projevech až obsesivně zdůrazňovali pohlaví, přestože byli (pro zachování eichlerských hodnot) nuceni ke každé zmínce o ženství doplnit také zmínku o mužství a naopak.

DDS (Demokratická dopravní strana) se odštěpila od EDS v květnu 1997 a přijala velké množství lidí, které EDS přijmout za členy odmítala. Její program byl založen na kritice nedostatku demokratických principů ve vedení EDS a odmítání výstavby letiště

[13] [*Silmarillion*] V tomto vydání byly dané názvy změněny, takže k Silmarillionu neodkazují.

[14] Reproduktory obecních rozhlasů zůstaly zachovány, ale jsou používány jen v krizových situacích. Zachovány byly také staniční rozhlasy na nádražích a celostátní síť sirén, jejichž zkoušky probíhají stejně jako v České republice každou první středu v měsíci ve 12.00.

mezi Jedicemi a Démonicemi. Hlavní body jejich kritiky však byly ještě před volbami vyslyšeny a DDS nezískala velkou podporu. Po volbách se navíc ukázalo, že velkou část nových členů DDS tvoří relativně neschopní lidé usilující o moc (označovaní hanlivě jako kokoti či kariéristé), straně se s nimi podařilo jakžtakž vypořádat a ukázat, že jsou v ní i lidé schopní a nezištní, ale důvěru větší části voličů nezískala ani v dalších volbách.

HŽ (hnutí Železničnářů) vzniklo spojením železničářských frakcí z EDS a DDS v listopadu 2008, jeho hlavním cílem bylo zákonem zaručit definitivu (trvalé ustanovení ve službě) pro některé profese spojené s železnicí (zejména výpravčí). Získalo jen velmi malou podporu, převážně od lidí, pro které je práce na železnici hlavním smyslem jejich života. O zavedení definitivy však uvažují i jiné strany.

ESZ (Eichlerská strana zelených) přinesla do EDDR „proevropsky orientovaný“ ekologický program zaměřený na podporu ekologicky prospěšného podnikání a obnovitelných zdrojů energie. V EDDR získala ve volbách jen malou podporu a již v roce 2013 jí téměř všechny voliče přebrala SPE.

Následují spíše okrajové (nesystémové) strany:

MES (Moderní evropská strana) je strana extrémně internacionalistická. Původně se odštěpila od LDS, s níž ji spojuje podpora soukromého podnikání, ale usiluje o otevření EDDR nařízením Evropské unie a postupné sjednocování ekonomického, politického i kulturního prostředí a následný vstup do Evropské unie a přijetí eura. Prosazuje doktrínu jednotného trhu a jednotné kultury a ideologii neoliberalismu. Ve svých kampaních argumentuje nedostatečnou bezpečností v eichlerském veřejném prostoru, nízkou životní úrovní a hrozbou teroristických útoků. Za její hlavní zásluhu je považováno vyjednání přiměřených ekonomických podmínek v mezinárodních smlouvách EDDR s Evropskou unií. Ostatní politické strany zatím nedovolily MES udělat nic, co by jí mohlo být vytýkáno, je však podezřívána (i když spíše nespravedlivě) z mezinárodní konspirace a záměru podpořit zánik států a národů a nastolit jednotnou „světovládu“.

Kolísavou podporu voličů má **ENS** (Eichlerská národní strana), což je naopak strana extrémně nacionalistická. Jde o jedinou stranu, která odmítá pojem „cestující lid“ a místo toho mluví o „eichlerském národu“. Prosazuje výchovu k vlastenectví, ekonomickou orientaci na soběstačnost (která je vzhledem k malé velikosti eichlerského území a nedostupnosti mnoha přírodních zdrojů nereálná), znovuzavedení branné povinnosti a odmítání zahraničních a cizích vlivů (např. pseudonymů v cizích jazycích, zaměstnávání cizinců, přejímání nařízení Evropské unie). S MES se často shoduje na prosazování úplných zákazů věcí, které považuje za škodlivé (např. alkoholických nápojů, marihuany, kouření v zaměstnání, prostituce či cizokrajných šatů). EDS upozorňuje, že většina bodů, které ENS požaduje, se nikdy v historii neosvědčily. Vzhledem k její nesystémovosti nemá žádné reálné zásluhy, její poslanci a senátoři spíše jen řeční, protože je ostatní nemají rádi a nic jiného jim nedovolí.

Naopak pevné voličské jádro okolo tří procent má **SOS** (strana Pro ochranu soukromí), která protestuje proti omezení soukromí ve veřejném prostoru a chtěla by zaručit občanům i na veřejnosti právo zakázat druhým se na ně dívat či je oslovovat, zvlášť v některých situacích, např. při líbání. Rovněž usiluje o zákaz fotografování a natáčení osob na veřejnosti a prosazuje tzv. úplné informační sebeurčení, což znamená výhradní právo každého rozhodnout, co o něm smí druzí lidé říkat a co ne, bez ohledu na to, zda je to pravda, což by umožnilo např. podvodníkům ochránit svou dobrou pověst, protože by mohli svým klientům zakázat zveřejnit, jak byli podvedeni.

Za zmínku také stojí recesistická **AS** (Absurdní strana) Maria Farada[15], provozovatele lžícovské cukrárny, která proslula hlasitými kampaněmi pod heslem „Politika je cirkus!“, v nichž se Marius Farad snažil přesvědčit voliče, aby ji nevolili, že takovou stranu, jako je ta jeho, volí jen blbci. Přesto AS v každých volbách několik hlasů získala, dosud však žádný mandát.

[15]Celým jménem se jmenuje Marius Farad Sosna, ale příjmení „Sosna“, získané při uzavření partnerství, obvykle nepoužívá.

K.8 Listina základních práv a svobod

Součástí právního pořádku EDDR je jako plnohodnotný ústavní zákon také původně československá *Listina základních práv a svobod*, která však byla již dvakrát novelizována (v letech 1994 a 2002) a v některých bodech přizpůsobena eichlerské kultuře, například:

- Článek **6** odstavec 4 zní: *Porušením práv podle tohoto článku není, jestliže byl někdo zbaven života v souvislosti s jednáním, které podle zákona není trestné, nebo na vlastní vážně míněnou a naléhavou žádost za podmínek stanovených zákonem.*
- Článek **29** odstavec 1 zní: *Každý má právo na ochranu zdraví při práci odpovídající jeho tělesným a duševním schopnostem, vlastnostem a předpokladům, včetně případného postižení, a zvláště ochraňující přirozeně se uskutečňující tělesný i duševní rozvoj a tělesnou plodnost.*
- Článek **32** odstavec 2 zní: *Těhotnému člověku je zaručena zvláštní péče, ochrana v pracovních vztazích a odpovídající pracovní podmínky.*
- Článek **32** odstavec 3 zní: *Děti narozené v partnerství i mimo ně mají stejná práva.*

K.9 Legislativní diskontinuita

1. ledna 2008 nastala v EDDR na základě společného usnesení parlamentu a prezidenta republiky tzv. *legislativní diskontinuita*, se kterou eichlerská ústava od počátku počítala. Jde o „tlustou čáru za minulostí“, konkrétně:

- Zákony, dekrety a podzákonné předpisy schválené před vznikem republiky, ztratily svoji právní moc.[16] Toto se nijak nedotklo mezinárodních smluv.
- Všechny trestné činy spáchané před vznikem EDDR, kromě těch, jejichž trestnost má oporu v eichlerském ústavním právu (jako např. velezrada) nebo mezinárodních smlouvách, jsou považovány za promlčené. Toto promlčení nemělo vliv na skutky, u nichž již dříve bylo zahájeno trestní řízení.
- Za promlčené se rovněž považují veškeré restituční a obdobné nároky zakládající se na událostech před vznikem EDDR. Správní řízení o takových nárocích byla zastavena.
- Smlouvy soukromého práva založené na zákonech z doby před vznikem EDDR musely být převedeny na odpovídající eichlerské zákony, nebo zrušeny. Pokud převedeny nebyly, nejpozději 1. ledna 2018 byly ze zákona zrušeny.
- Aktuální právní stav jakýchkoliv věcí trvající beze změny po celou dobu od vzniku EDDR se od legislativní diskontinuity považuje za řádný a oprávněný a nároky na jeho změnu, které by vyplývaly z doby před vznikem EDDR, za promlčené.

Účelem legislativní diskontinuity bylo především pročistit eichlerské právo a obnovit a posílit legitimitu starých zákonů v novém kulturním prostředí.

K.10 Koruna eichlerská dopravní

V letech 1993 až 2012, tedy celkem dvacet let, byla státní měnou v EDDR KED (koruna eichlerská dopravní). Dělila se na sto *setin*, ale mince s menší hodnotou než 1 KED nebyly nikdy vydány. Původně oblíbenou měnu ale v průběhu let značně znehodnotila soustavná inflace, stala se mezi lidmi neoblíbenou, a kde mohli, používali korunu českou (Kč), kterou mohli uplatnit také při nákupech ve Východním Mezihoří. Již v průběhu roku 2002 začal

[16] Právní důsledky této skutečnosti nebyly příliš velké, protože parlament za předchozích patnáct let stihl téměř všechny prakticky uplatnitelné zákony zpracovat do nových, ryze eichlerských.

korunu českou přijímat obchodní dům Konipas a brzy se přidaly další obchody, restaurace a živnostníci. V roce 2008 se již situace jevila ekonomům jako neudržitelná a od roku 2009 bylo používání Kč v mnoha oblastech legalizováno; obchodníci však nadále byli povinni přijímat i KED. Teprve od 1. ledna 2013 EDDR vlastní měnu opustila a přešla zcela na korunu českou. Směnný kurz k 1. lednu 2011 byl $1\,\text{Kč} = 11,231\,\text{KED}$.

K.11 Ekonomika

V mezinárodním obchodě jsou hlavními zdroji příjmů pro eichlerskou ekonomiku strojírenský, dřevozpracující a papírenský průmysl, velmi významný je též cestovní ruch. Vedle státních podniků zde působí také několik různých exportujících soukromých firem, ale v zahraničí mají problémy s konkurenceschopností a hrozí, že se brzy přestěhují do zemí Evropské unie nebo zkrachují. Eichlerský trh je víceméně otevřený zboží z Evropské unie (služby jsou na tom hůř), ale cestující lid jim příliš nevěří, protože došlo k několika aférám, kdy zahraniční dodavatelé dodávali na eichlerský trh pod stejnou značkou zboží podstatně nižší kvality než na trhy v Evropské unii. Většina obyvatel tedy buď upřednostňuje místní výrobky, které jsou levnější a kvalitnější (zejména ty státní), nebo jezdí nakupovat přes hranice do Východního Mezihoří.

Ekonomicky nejvýznamnějšími odvětvími vnitrostátní ekonomiky jsou stavebnictví, různé služby, potravinářství, veřejná doprava a zemědělství. (Skoro veškerá zemědělská produkce se spotřebuje na místním trhu.)

EDDR nepatří k bohatým státům, zdejší mzdy jsou ve srovnání se zahraničím nízké, ale ceny místních produktů také a řada základních služeb je nějakým způsobem zdarma nebo za povinné poplatky (např. zdravotnictví). Nezaměstnanost je tu nízká a většina lidí je se svou životní úrovní spokojena, zejména ti s nižším vzděláním, které by lepší životní úroveň jinde nečekala.

Zahraniční investice se EDDR vyhýbají, protože neposkytuje ochranu zahraničních investic a zdejší politické prostředí připadá zahraničním podnikatelům nedůvěryhodné, nesrozumitelné, nestabilní a rizikové. Na této situaci profitují místní podnikatelé, kteří tak navzdory tomu, že EDDR nepraktikuje téměř žádná zvláštní „ochranářská“ opatření, ve většině oborů de facto nemají konkurenci ze zahraničí, dokonce do EDDR imigrovalo i několik podnikatelů, jejichž podnikání v České republice zkrachovalo v důsledku globalizace či předpisů Evropské unie.

V EDDR se běžně praktikuje vyvlastňování nemovitostí ve veřejném zájmu, ale dochází k tomu jen při výstavbě či rozšiřování dopravní či elektrifikační sítě a obvykle se vyvlastňují jen nezastavěné pozemky. Nejhorší vyvlastňování v historii EDDR proběhlo v Jedicích při výstavbě nádraží, kde bylo dokonce zbořeno několik desítek domů. Za vyvlastněné nemovitosti se poskytují náhradní nemovitosti odpovídajícího druhu v přinejmenším dvojnásobném rozsahu a hodnotě. Nahradní nemovitosti vybírá stát. Pouze majitelům, kteří nemohou nabýt vlastnictví nemovitosti, se místo toho poskytuje adekvátní finanční náhrada.

Restituce, kromě církevních, v EDDR proběhly, ale týkaly se převážně movitého majetku; nemovitosti byly po vzniku EDDR vraceny jen eichlerským občanům a finanční náhrady pro cizince zdaleka nebyly přiměřené. Nevypořádané restituční nároky navíc zanikly začátkem roku 2008 při legislativní diskontinuitě.

Kromě daní se v EDDR platí povinně také zdravotní pojištění, sociální pojištění (jen při zaměstnání či podnikání) a koncesionářské poplatky za rozhlas, dopravu (zahrnuje i svoz běžného komunálního odpadu), vodovod a pevnou telefonní linku.

K.12 Státní podniky

V EDDR neproběhla privatizace a soukromé podniky vznikaly v sousedství státních a musely se proti nim prosadit, což se některým podařilo a jiným ne. Státní podniky se

zřizují buď k poskytování služeb v oborech, na které má stát monopol (např. motorizovaná doprava, energetika či kanalizace), nebo ve strategických oblastech, kde soukromý sektor nenabízí veřejnosti služby dostatečné kvality a dostupnosti za přijatelnou cenu. Účelem státních podniků tedy není produkovat zisk ani likvidovat soukromé firmy, ale řízenou konkurencí firmy přimět ke zvýšení kvality, snížení ceny, rozšíření otevírací doby či otevření nových provozoven.

Většina státních podniků je automaticky zrušena, když některá soukromá firma v dané oblasti dobrovolně přijme státem naplánované minimální parametry a služby daného státního podniku přestanou být ve větší míře využívány veřejností. Majetek zrušeného státního podniku se pak vrací státu a je skladován na různých místech minimálně deset let, než je jako nadbytečný nabídnut k odkoupení veřejnosti. Rovněž zaměstnanci nejsou propuštěni, ale převedeni na jiná pracoviště. Díky tomu lze v případě potřeby státní podnik opět rychle obnovit a soukromé firmy jej nemohou odkoupit či zneschopnit, jako se to občas stává mezi nimi navzájem.

Jednou ze strategických oblastí byl prodej potravin a produktů lokálního zemědělství. Proto původně vedle obchodního domu Konipas stála *Státní prodejna potravin*. Byla však uzavřena začátkem roku 2001, když se Konipas zavázal k prodeji produktů místního zemědělství za regulované ceny a dodržovat nepřetržitou otevírací dobu. Již 25. prosince 2001 ovšem Konipas závazek porušil a prodejnu uzavřel k provedení inventury. Za to mu byla udělena drastická pokuta. Protože však Robin Teseraktový, ředitel obchodního domu Konipas, spolupracoval a omluvil se za nastalou situaci, prezident Eichler vlastním rozhodnutím udělil Konipasu jednorázovou „usmiřovací“ dotaci, která pokutu téměř vykompenzovala. Od té doby Konipas uzavírá jen jednotlivá oddělení a v případě uzavření oddělení nápojů či potravin zajišťuje náhradní nabídku omezeného sortimentu.

Od roku 2014 si Konipas budovu bývalé Státní prodejny potravin pronajal a provozuje tam dceřinou prodejnu „Levné ovoce“, zaměřenou na prodej zboží s prošlou minimální trvanlivostí a starého ovoce. Její spojitost s obchodním domem ovšem není na první pohled nijak patrná.

K.13 Vlastnictví nemovitostí

Nabývat vlastnictví nemovitostí na eichlerském území smí podle ústavy pouze eichlerští občané, cizinci s povolením k trvalému pobytu v EDDR a právnické osoby zřízené podle eichlerského práva (to zahrnuje i eichlerský stát a státní podniky). Z tohoto pravidla existuje pouze velmi málo výjimek (prakticky jen dědění a zahraniční zastupitelské úřady za předpokladu vzájemnosti). Technicky vzato však mohou cizinci nabýt vlastnictví eichlerských nemovitostí nepřímo, přes právnickou osobu, kterou v EDDR založí.

K.14 Zahraniční politika

EDDR je členem několika mezinárodních organizací, ne však Evropské unie. Její hranice jsou vybaveny klasickými hraničními přechody, ale kontroly se obvykle omezují jen na zjištění totožnosti osob a platnosti dokladů, takže pravděpodobně nějak spolupracuje se zeměmi Schengenského prostoru.

Zahraniční politika je v EDDR vnímána výrazně odděleně od politiky vnitrostátní a většina cestujcího lidu se o ni nezajímá a nedokáže ocenit práci ministerstva zahraničních věcí a ministerstva obrany. Jediné politické strany, které mají zahraniční vztahy za svoji prioritu, jsou ESZ a MES.

Přestože EDDR udržuje diplomatické styky s většinou zemí světa, zřizuje v zahraničí velvyslanectví a nebrání se rozumné spolupráci, pokud to nenarušuje její politickou suverenitu, vzájemné návštěvy státních představitelů jsou vzácné. Doprava Eichler se podrobnostmi zahraniční politiky příliš nezabývá (přenechává to členům vlády) a ze zahraničí

o diplomatické styky není dlouhodobý zájem, spíše se jen objevují jednorázové příležitosti, kterých musí eichlerská vláda včas využít.

K.15 Imigrace

Cizí státní příslušník může mít na území EDDR povolen dlouhodobý pobyt (nesmí nabýt vlastnictví zdejší nemovitosti, ale může si ji pronajmout), na základě pracovního povolení může být v EDDR zaměstnaný nebo podnikat (ne ve všech oborech), stejně jako místní občané smí cestovat a využívat všechny dopravní služby (ale musí platit jízdné) a uzavřít partnerství (i trojpartnerství) s eichlerským občanem, případně s ním mít a vychovávat děti. Žádná z těchto věcí mu ale nezakládá nárok na eichlerské občanství. Aby je získal, musí přijmout za své eichlerskou kulturu a zákony a **asimilovat se**.

V letech 1993 a 1994 byla ještě asimilace ověřována neformálně a nedůsledně, protože ani základy eichlerské kultury nebyly ustálené a rozšířené. Od roku 1995 však skládají žadatelé o eichlerské státní občanství náročné **imigrační zkoušky**, v nichž mají prokázat loajalitu k nové vlasti a jejím zákonům, vážný zájem o její občanství a schopnost přijmout novou kulturu za svou.

Obsah imigračních zkoušek vychází převážně z vybraných předmětů na základní škole, zejména českého jazyka, rodinné výchovy, občanské výchovy, sexuální výchovy, pracovní výchovy, dopravní výchovy a emoční výchovy. Ve srovnání se základní školou je ale u dospělých uchazečů kladen důraz na schopnost praktického použití těchto znalostí (s výjimkou sexuální výchovy). Součástí zkoušek je také cvičení na dopravním hřišti, zaměřené na rychlý i pomalý pohyb po chodníku, a házení ostrých šipek na obrázek osobního automobilu značky Autona Plechovka. U všech zkoušek je samozřejmostí zohlednění prokázaných tělesných a duševních dispozic uchazečů, takže je mohou přiměřeným způsobem složit např. i lidé nevidomí, ochrnutí či nevyléčitelně nemocní.

Dospělé skládají tři různé zkoušky; první a druhá trvají 45 minut každá, bez možnosti přerušení (uchazeči mohou využít inkontinenčních pomůcek zdarma a před zahájením zkoušky si odpočinout v relaxační místnosti), třetí zkouška trvá šest hodin s půlhodinovou přestávkou a možností v případě potřeby odcházet na záchod. Mladistvé skládají jen jednu zjednodušenou pětačtyřicetiminutovou zkoušku. V případě, že uchazeč některou zkoušku nezvládne, má nárok až na dva opravné termíny. Termín každé zkoušky si lze vybrat, ale zkoušky se z politických důvodů smějí konat pouze kolem astronomického poledne v neděli nebo kolem astronomické půlnoci mezi nedělí a pondělím.

Původně nebyly stanoveny žádné výjimky pro staré lidi a zkoušky pro dospělé pro ně byly prakticky nezvládnutelné; teprve od roku 2015 lidé starší 60 let skládají zkoušku pro mladistvé a lidé starší 70 let mohou získat trvalý pobyt bez zkoušky, s někým ze svých blízkých příbuzných.

Kritici říkají, že tak, jak jsou zkoušky nastaveny, ověřují spíše schopnost žadatelů se přetvařovat a odolnost vůči stresu než loajalitu k nové vlasti a schopnost přijmout její kulturu za svou; byl vypracován návrh nového imigračního systému, který podmiňuje získání eichlerského občanství především mnohaletým bezproblémovým dlouhodobým pobytem v EDDR, odpracovanými roky a ochotou několika stávajících občanů se za imigranta zaručit, zatím však nebyl přijat. Podle názoru Dopravy Eichlera bude vhodný, teprve až bude EDDR mít alespoň padesát tisíc obyvatel, do té doby by takový imigrační systém brzdil její demografický růst a škodil jejím ekonomickým zájmům.

Většina uchazečů před vlastním podáním žádosti o eichlerské státní občanství navštěvuje **imigrační kurz**, rozdělený do několika úrovní obtížnosti. (Češi a Slováci obvykle nastupují rovnou na úroveň „pokročilé“ a dokončí kurz zhruba za půl roku; uchazečům, kteří neznají ani žádný slovanský jazyk a začnou v úrovni „začátečníci“, trvá zvládnutí kurzu několik let.) Imigrační kurz je nepovinný a lidé, kteří v EDDR delší dobu žijí, jsou obvykle schopni imigrační zkoušky zvládnout i s pomocí samostudia. Kurz je placený, ale ta, kdo úspěšně složí imigrační zkoušky, může dostat cenu za poslední absolvovaný rok

kurzu zpětně proplacenu. Imigrační kurz smí pořádat i soukromí podnikatelé, ale nemají o to zájem, protože stát drží ceny státního kurzu tak nízko, že by se jim nevyplatila investice do potřebného vybavení.

Žadatel o občanství, který úspěšně složí předepsané imigrační zkoušky a splní další stanovené podmínky, získá povolení k trvalému pobytu[17] a stává se **imigrantem**. Řízení ohledně jeho žádosti o eichlerské občanství je pak na několik let, takzvané **přechodné období**, přerušeno.

Imigrant dostane nové rodné číslo a občanské jméno. (Podmínky pro volbu občanského jména jsou podobné jako při volbě jména dítěti před narozením, včetně omezení vyplývajících z příbuzenských vztahů.) Zatím si ponechá původní občanství, ale díky povolení k trvalému pobytu má již téměř všechna práva eichlerského občana, včetně práva nabýt vlastnictví eichlerské nemovitosti. Stát se o něj v tomto období zajímá a přiměřeně sleduje jeho veřejné a profesionální aktivity. Imigrant dostane zapůjčen mobilní telefon se státním tarifem (viz J.9), z něhož může volat na bezplatnou informační linku pro imigranty, kde mu budou kdykoliv zodpovězeny otázky týkající se jeho života v EDDR.

V průběhu přechodného období se imigrant může eichlerského občanství vzdát. V určitých případech mu může být odepřeno, např. pokud se prokáže, že v EDDR aktivně nežije, soustavně porušuje zákony nebo ohrožuje svým chováním eichlerskou kulturu či společnost. Ve zvlášť závažných případech může být dokonce vyhoštěn. Po skončení přechodného období, jehož délka v průběhu let kolísala mezi jedním a pěti roky, je řízení o získání státního občanství obnoveno a vláda rozhodne, zda daný imigrant získá eichlerské občanství, nebo ne. Pokud ne, přechodné období skončí, ale trvalý pobyt žadateli zůstane.

V určitých obdobích mohli imigranti zažádat o stavební pozemek ve vymezených oblastech; zpočátku v Nových Jedicích, Dolním Pernerově a Koši, později v Podolí, Démonicích a Lžícově pod Černými horami. Pokud na něm do pěti let na vlastní náklady postavili rodinný dům či vilu a splnili další specifické podmínky pro danou lokalitu, získali tento pozemek zdarma do osobního vlastnictví;[18] pokud tyto podmínky včas nesplnili, museli za něj zaplatit tržní cenu, nebo o něj přišli. (Situaci jim ovšem komplikovala skutečnost, že už v době stavby museli mít zajištěno ubytování v EDDR, např. formou nájmu.) V letech 2010 a 2011 nebyla taková nabídka vyhlášena, ale v následujících letech bylo tímto způsobem zahájeno rozšiřování Lžícova pod Černými horami, Podolí a Martinic.

[17] Povolení k trvalému pobytu se v EDDR uděluje téměř výhradně za účelem získání občanství; ke studiu či podnikání stačí povolení k dlouhodobému pobytu, které je vždy vázáno na konkrétní účel.

[18] Ve skutečnosti některé imigrantské rodiny zbohatly tím, že každý jejich člen zažádal o samostatný pozemek, na každém rodina postavila jeden dům, jeden pozemek si pak nechala a zbylé i s domy prodala imigrantům, kteří si sami stavbu nechtěli zařizovat.

Tento dokument není e-book, ale ukázka z jedné z těchto knih:

- SINGULARIS. *Ester Krejčí : 1. a 2. série.* 1. vydání. Šlapanice: David Hromádka, 2018. ISBN 978-80-270-4308-8.
- SINGULARIS. *Ester Krejčí : Dodatky.* 1. vydání. Šlapanice: David Hromádka, 2018. ISBN 978-80-270-4309-5.

Pro delší čtení a lepší zážitek doporučuji si sehnat výtisk původní knihy. (Tato ukázka je určena především pro snadné sdílení mezi fanoušky a prohlížení na počítači; není optimalizována pro zobrazení na čtečkách e-knih, písmo může být příliš malé a obrázky méně kvalitní.)

Pro další informace (např. seznam pramenů k citacím), užitečné odkazy, kontakt s fanoušky apod. navštivte **Ústřední rozcestník seriálu Ester Krejčí**:

`http://esterkrejci.mzf.cz/`

© Singularis
Tento dokument (s výjimkou této stránky) je výňatkem z díla „Ester Krejčí“ a podléhá licenci *Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko*.
Pro zobrazení licenčních podmínek navštivte:

`https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/`

Dílo smíte:

- **Sdílet** – rozmnožovat a distribuovat materiál prostřednictvím jakéhokoli média v jakémkoli formátu.
- **Upravit** – remixovat, změnit a vyjít z původního díla pro jakýkoliv účel, a to i komerční.

Za těchto podmínek:

- **Uveďte původ** – Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval vás nebo váš způsob použití díla.

  V případě tohoto dokumentu jsou/mohou být relavantní následující informace:

Uvedení autorství	Singularis
Název díla	Ester Krejčí
Název licence	Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Doslovný výňatek z díla.

Uvedení autorství	casa.de.locos
Název díla	Ester Krejčí
Název licence	Creative Commons Attribution 4.0 International, změny: Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.cs https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Graficky upravil/a Singularis.

Uvedení autorství	casa.de.locos
Název díla	Moje vinná réva
Název licence	Creative Commons Attribution 4.0 International, změny: Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.cs https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Graficky upravil/a Singularis.

  Pokud jste si jistý/jistá, že vámi použitý obsah neobsahuje části některého z uvedených děl, údaje o daném díle uvádět nemusíte.

- **Zachovejte licenci** – Pokud budete toto dílo upravovat, pozměňovat nebo na něj navazovat, musíte svoje odvozená díla vystavovat pod stejnou licencí jako původní dílo.
- **Žádná další omezení** – Nesmíte použít právní omezení nebo účinné technické prostředky ochrany, které by omezovaly ostatní v možnostech poskytnutých touto licencí.